

-1-

drugi izvori / šifra iskaza: tr016

PREZIME:	Pavlović
IME, IME OCA:	Stipo, Marko
GODINA ROĐENJA:	20. rujna 1936.
MJESTO ROĐENJA:	Miletići opć. Travnik
PREBIVALIŠTE:	Miletići opć. Travnik
PRIVREMENI BORAVAK:	Divijak opć. Vitez
STRUČNA SPREMA:	
ZANIMANJE:	tesar
ZAPOSLENJE:	
BRAČNO STANJE:	oženjen
DRŽAVLJANSTVO:	
NACIONALNOST:	Hrvat

Napomena: materijal preuzet od Centra za ljudska prava Međugorje

Dajem sljedeći

ISKAZ

24. travnja 1993. radio sam na njivi. Oko 17:30 su do mene došla neka djeca koja su mi rekla da je Musliman id Donjih Miletića (muslimanski zaselak u Miletićima).

Dedo Suljić (1934.) je došao u selo i da nas sve poziva na sastanak. Ja i stričev mi sin Stipo Pavlović (rođ. 1934.) i rođak Franjo Pavlović (rođ. 1960.) smo odmah pošli u selo. Sa nama je također bio i brat Srećko Pavlović (rođ. 1931.) i supruga mi Ana Pavlović (rođ. 1938.), te brat mi Ivo Pavlović (rođ. 1947. godine) i njegova žena Manda Pavlović (rođ. 1952. godine). Svi smo krenuli u selo.

Nasred sela pred štalom mi brata Srećka već su se iskupili svi sumještani. Gornju Miletići su bili Hrvatski zaselak Miletića s 10 kuća, 13 domaćinstava, oko 50 ljudi. Osim mještana Hrvata tamo su bili i Muslimani iz D. Miletića:

1. Dedo Suljić (rođ. 1934. godine)
2. Haso Suljić (rođ. 1915. godine)
3. Hakif Suljić (rođ. oko 1955. godine)
4. Avdo Suljić (rođ. 1958. godine)

Dedo, Hakif i Avdo su braća, a Haso im je stric. Svi su bili u civilu. Svi okupljeni Hrvati su bili također u civilu.

Dedo nam je rekao da će nam nešto reći ali da ne paničimo. Rekao je da su oko sela Mudžahedini, da im ne pružamo otpor i da se ne plašimo, dokle god je on (Dedo) i njegova braća tu, bez obzira što su Mudžahedini odlučili uzet naše selo. Mi smo govorili da nikad ništa Muslimanirna nismo napravili i da nema razloga da napadnu nas i naše selo. Nismo vjerovali da bi nas netko mogao napasti i dogovoreno je da Franjo Pavlović i Avdo Suljić odu u zapovjedništvo muslimasko u Mehurićima i provjere da li je to njihova zapovjed ili to Mudžahedini rade na svoju ruku.

-2-

Oni su otišli u zapovjedništvo i to s traktorom. Tek što su oni otišli bratić mi Božo Pavlović (rođ. 1957. godine) je rekao: "Dedo, ja ti ne vjerujem, ti nama spremaš klopku. Ja idem bježat, a ostali kako hoće." Otišao je u kuću u nakani da uzme pušku i pobjegne.

Dedo nas je i nadalje uvjeravao da nema mjesta panici. Da je bila riječ o klopki kasnije mi je potvrdio i bratić Božo koji je čuvao ovce vidio Mudžahedine pred Dedinom kućom.

Dok smo još razgovarali sa Dedom iza kuća je izbilo 15 naoružanih muslimana, 11 Arapa - Mudžahedina i četvorica domaćih Muslimana. Zapucali su na Božu, koji je upravo izlazio iz kuće. Na sreću nisu ga pogodili i on je pobjegao.

Zavladala je panika. Žene i djeca su vrištala i plakala. Stipo Pavlović, moj bratić je rekao: "Dedo, lažove idem u kuću i nitko me neće odvesti." Musliman iz Jezerca po imenu Kasnim Jusić je pitao: "Gdje je Stipo?", iako je i sam vidio gdje je. "Sad ću ja otići po njega." Rekao je i sa uperenom puškom pošao u kuću.

Otvorio (razbio) je nogom vrata i dva rafala su se slegla u jedan i Juso je pao. Potom se začuo još jedan rafal kojeg je na prozor ispucalo jedan Mudžahedin te eksplozija bombe nakon koje se začulo zapomaganje Stipine supruge Lucije, da joj ubiše muža i da je i sama ranjena.

Ušli su unutra Mudžahedini i donjeli je k nama. Nije mogla stajati na nogama. Htjela je sjesti, pošao joj je pomoći Akif Suljić ali ga je Arapin pogodio puškom po licu. Dedo je govorio: "Ubiše mi brata!" "Ubit ćemo i tebe!" Rekao je Arapin koji im je izgleda bio vođa. Dedo je potom ušutio.

Arap su međusobno komunicirali na arapskom i još više na francuskom. Ja sam i jedan i drugi jezik znao jer sam četiri godine živio i radio kao radnik Hidroelektre u Alžiru. Objašnjavali su kad su upali u selo da to selo ni do sad nije smjelo ostati. Da treba razdvojiti i pobiti vojno sposobne muškarce. Svi su bili uniformirani, tamne puti i većina je imala brade. Inače smo ih prije viđali u muslimanskom dijelu Miletića. Neki su kod Dede i spavali i njegove braće, a baza im je bila u školi u Zagrađu.

Domaći Muslimani su bili umazani ilovačom da ih se ne bi prepoznalo, no ipak sam prepoznao:

1. ✓ Osmana Tahirović iz Zagrađa
2. ✓ Buću Zijadova Suljić iz Mehurića
3. ✓ Sakija Jašarević unuk iz Fazlića
4. ✓ Dede Jusića sin iz Jezeraca

U međuvremenu je prispjelo još njihovih vojnika (domaćih Muslimana) ali ih nisam prepoznao.

Stigla su i još dvojica Mudžahedina sa Landrowerom. Otpočela je pljačka po selu, a privodilo se i one koje se još našlo u kućama.

-3-

Tad su se vratili iz Mehurića Franjo Pavlović i Avdo Suljić, rekli su nam da u zapovjedništvu ne znaju ništa o ovoj akciji u Miletićima. No, da to nije tako, svjedoči i činjenica da je jedan od ovih Mudžahedina što su stigli Landrowerom bio i glavni zapovjednik iz Mehurića Arapin Ramadan koji će osobno ravnati kasnijim događajima u Miletićima.

Taj Ramadan je znao nešto hrvatski i pitao je: "Obojica Muslimani?" Dedim brat Avdo je rekao da su obojica muslimani, na što je prišao netko od novodpridošlih domaćih Muslimana i rekao da je jedan od njih Hrvat. Arapin Ramadan je rekao: "Hrvat ovamo!" i priključio Franju ostalim Hrvatima. Jedan domaći Musliman je uzeo Franji ključeve i odvezao mu automobil. Rekli su ako naše još negdje skriveno oružje da će sve poubijati.

Ja sam priznao da imam bombu. Pošao sam sa Arapihom i predao mu bombu. Pitao sam ga na francuskom zašto su napadali selo. Bio je iznenađen. Pitao me odkud znam francuski. Rekao sam mu da sam bio u Alžiru 4 godine. Rekao mi je da je Alija Izetbegović bio u Bukovici (6 km od nas) i da je tražio da se zauzme ovaj prostor, da su se mještani Muslimani tome usprotivili i da je potom Alija rekao: "Dobro, onda barem morate pomagati Mudžahedinima, oni će to obaviti umjesto nas." "Mi radimo samo ono za što smo plaćeni i što nam je naređeno." rekao je. Obećao mi je da ja i moja žena nećemo biti vezani.

Kad smo se vratili otpočeli su vezivanje ruka na leđa. Sjekli su uža za sušenje rublja i vezali nas. Jedino nisu vezali djecu ispod 12 godina. Sve preko 12 godina muškarce, žene i djecu su vezali.

Vladu i Tihomira Pavlović su uhvatili za kosu i tukli ih koljenom u lice. Oni su inače kao pripadnici male zajednice "Jenovinih svjedoka" bili Han i tražili prigovor savjesti, da im religija ne dopušta nošenje oružja, što je HVO i usvojio i nikad nisu bili mobilizirani. Tukli su i Antu Petrović na isti način. Rekli su nam da će ubiti svakog nesvezanog ako se ne javi, ili ako se naknadno pokuša odvezati. Tad su rekli da će prozvati i da prozvani istupe iz grupe.

Prozvali su:

1. Franju Pavlović (rođ. 1960. godine)
2. Antu Petrović (rođ. 1937. godine)
3. Vladu Pavlović (rođ. 1973. godine)
4. Tihomira Pavlović (rođ. 1973. godine)
5. Stipu Pavlović (rođ. 1934. godine)

Prozvani su istupili i po zapovjedi Arapina Ramadana morali su kleknuti kao u crkvi. Zapovjedi je izdavao na hrvatskom jeziku.

Nas ostale su postrojili u kolonu po dva i naredili pokret put Mehurića. Naprijed pobrojani hrvati su ostali klečujući.

Nadomak Mehurića su nas čekala sva osobna vozila u kojima su bili domaći Muslimani u civilu, sinovi Poparića Rame. Bili su zaposleni u Švicarskoj.

-4-

Napali su Mudžahedine da, što im to rade susjedima što ih zavađaju sa njihovim ljudima. Mudžahedini su im prislonili puškom na čelo i prijetili da će ih pobiti. Poparići su nam rekli da će doći u Mehuriće i oslobodit nas za sat vremena.

Produžili smo u Mehuriće. Smjestili su žene u kući Srbina Milojka Savića kojeg su već prije protjerali. Žene su išle u kuće, a muškarci u štalu. I dalje smo bili vezani. Oko 21:30 su nam rekli da idemo u selo Zagrađe i da će nas razmjeniti ponovo po muslimanskim kućama. Tad su nas i odvezli. U autobusu je nas dočekao liječnik, pitao je treba li pomoć.

Došli smo u Zagrađe gdje su nas razmjetili po muslimanskim kućama. Bili su vrlo korektni i iskazivali su žal zbog onog što je učinjeno u Miletićima. Tamo smo ostali dvije noći. Tražili smo da odemo u Miletiće da vidimo što je sa izdvojenim ljudima. Rekli su da možemo, ali da ne smjemo ništa dirati, da tamo treba doći UNPROFOR i zajednička komisija HVO i Armija BiH.

Nas četvorica:

1. Stipo Pavlović
2. Srećo Pavlović
3. Marko Pavlović
4. Zoran Pavlović

Kad smo došli 27.04.1993. u kući Stipe Pavlović pronašli smo njegovo tijelo, koje je bilo izrešetano metcima. U drugoj prostoriji našao sam Franju Pavlovića koji je ležao potbuške. Bio je zaklan. Kraj glave mu je bila šerpa od oko 8 litara i do pola puna krvi. U šerpi je bila grabilica za juhu. Okolo su se vidjeli tragovi krvi, kao da je netko raznosio krv i razlijevao je pri tom iz te grabljenice. Do Franje je bilo tijelo Vlade Pavlovića. Ležao je na leđima. Imao je na lijevoj strani grudi tragove paranja nožem kao i ubod na vratu. Bio je očito tučen po licu. U drugoj sobi na kauču je bio Tihomir Pavlović. Zatekao sam ga u sjedećoj pozi, podmotanih nogu ("po turski") i ruku na leđima. Po bedrima je imao rupe od metaka. Jedan metak je očito dobio u bradu. u kući Ive Pavlovića smo našli tijelo Ante Petrović. Bio je sav krvav. Kuće su sve bile opljačkane i rasturene.

Vratili smo se u Zagrađe. Sutradan je UNPROFOR došao po nas, mogao je ići tko je htio. Sedmero starijih i oboljelih ljudi nisu htjeli ići - rekli su: "Umrijet ćemo kod svojih kuća." Bili su to:

1. Marko Pavlović (rođ. 1910. godine)
2. Mara Pavlović (rođ. 1913. godine)
3. Ivo Pavlović (rođ. 1919. godine)
4. Luca Pavlović (rođ. 1922. godine)
5. Zdravko Pavlović (rođ. 1925. godine)
6. Mara Pavlović (rođ. 1925. godine)
7. Srećo Pavlović (rođ. 1931. godine)

Luca Pavlović koja je teško ranjena pri ubistvu svog supruga Stipe umrla je od rana. U srpnju su razmjenjene četiri osobe.

-5-

Po njihovu pričanju u šumu su pobjegli misleći da ih Muslimani love da ih ubiju, a ne da ih razmjene:

1. Zdravko Pavlović
2. Mare Pavlović
3. Srećko Pavlović

To su mi dva brata i nevjesta i još i danas ne znamo što je s njima.

Ovaj iskaz dajem dobrovoljno i odgovorno. a potpisom svjedočim njegovu autentičnost.

U Vitezu, 7. listopada 1993.

Iskaz dao:

Slipo Pavlović

Iskaz zapisao:

Ante Danjanović

-1-

drugi izvori / šifra iskaza: tr017

PREZIME:	Pavlović
IME, IME OCA:	Božo, Zdravko
GODINA ROĐENJA:	8. veljače 1957.
MJESTO ROĐENJA:	Miletići opć. Travnik
PREBIVALIŠTE:	Miletići opć. Travnik
PRIVREMENI BORAVAK:	Dinjak opć. Vitez
STRUČNA SPREMA:	
ZANIMANJE:	radnik u Sebešiću
ZAPOSLENJE:	
BRAČNO STANJE:	oženjen
DRŽAVLJANSTVO:	
NACIONALNOST:	Hrvat

Napomena: materijal preuzet od Centra za ljudska prava Međugorje

Dajem sljedeći

ISKAZ

Dana, 24. travnja 1993. oko 17:30 ja sam na njivi čuvao ovce i primjetio sam da iz Donjih Miletića, muslimanskog dijela sela (Gomji Miletići su Hrvatski) idu tri civila prema G. Miletićima. Bila su tri brata u civilnoj odjeći:

1. Dedo Suljić (oko 60 godina)
2. Akif Suljić (oko 45 godina)
3. Avdo Suljić (1958. godište)

Čuo sam kao Dedo govori: "Za sve je kriv Hamid." (Riječ je zasigurno o sinu Akifa Suljić kome se Dedo obraćao kada je to govorio.) Bili su od mene udaljeni oko 100 metara i nisam čuo Akifov odgovor. Produžili su u selo.

Nekakva slutnja mi je govorila da razlog njihovog dolaska u hrvatski dio sela nije uobičajen pa sam ostavio ovce i požurio u selo. Sreli smo se nasred sela pred štalom Sreće Pavlovića.

Kad sam stigao sa njima je već razgovarao stričev mi sin (Tihomir Pavlović rođen 1974.) i Vlado Pavlović (rođen 1974.), također moj rođak. Dedo je govorio, a ova dvojica su šutila. Rekao je da je došao da nas upozori da će nas Muslimani napasti i da bi najbolje bilo da budemo svi na okupu, da budemo nasred sela. Ja sam rekao da je pametnije da bježimo, da je to bolje. Dedo je rekao: "Ostanite, bolje, mi ćemo vas štititi." Ja sam rekao Dedi: "Kad ste nas već mislili štititi što niste ponijeli oružje da nas branite?"

U selu je (u hrvatskom dijelu) bila mala zajednica Jehovinih svjedoka kojoj su pripadali moj stric Srećo, sin mu Tihomir i Vlado. Oni i članovi njihove obitelji su odložili kod HVO tzv. prigovor, savjesti, jer da im vjera brani korištenje oružja, što im je HVO i prihvatio, te nisu nikad bili mobilizirani. Inače, u hrvatskom djelu sela (Gomji Miletići) bilo je 13 domaćinstava s oko 50-60 članova.

Dedo je uvjeravao: "Bolje vam je bježati ali se nemojte niti hvatati oružja, jer ćete se teško suprostaviti mudžahedinima."

-2-

U muslimanskom dijelu sela (g. Miletići) su inače već početkom zime stigli arapski državljani (uniformirani Mudžahedini) koji su imali bazu u Zagrađi (ispod D. Miletića), a neki su spavali u Dedinoj i Akimovoj kući, valjda zato jer su im sinovi radili u lokalnom muslimanskom zapovjedništvu.

Dedo mi je govorio da bi najbolje bilo da ja odem u njihovo zapovjedništvo i da tamo razjasnim stvar. Ja sam to odbio jer sam pretpostavljao da je to zamka, ali je Franjo Pavlović to prihvatio i otišao se opremiti. Franjo je inače dan prije sa svojim konjima Akifu Suljiću išao orati njive.

Ja sam i na dalje inzistirao na bježanju, ali stric Srećo nije vjerovao da bi se išta od toga moglo dogoditi i protivio se bježanju. Žene i djeca koja su se u međuvremenu sakupili otpočeli su plakati.

Odlučio sam zatvoriti ovce i pošao u kuću da ih zatvorim. Uzeo sam pušku i zaključavao vrata kad je neko zapucao na mene. Bila je ova posjeta očito dogovorena samo s ciljem da nas što lakše pokupe i pobiju, već smo bili opkoljeni. Metci su udarali po zidu, razbili prozor. Vidio sam na sve strane puno uniformiranih vojnika muslimana. Počeo sam bježati prema šumi, prema selu Jezercu.

Ljudi nasred sela su bili već opkoljeni, nitko od njih nije imao oružje i nisu imali šanse pobjeći jer su bili u klopci. Uprkos pucnjava pobjegao sam, mislio sam tražiti pomoć u hrvatskom selu Orašac.

Došao sam do seoskog zapovjedika Ljubomira Bobaša i molio za pomoć, no on mi je rekao da ih je premalo, da se boji da se to isto ne dogovi i u njegovom selu, a i bez zapovjedi da ne može ništa učiniti. Vidjevši da pomoći nema odlučio sam se vratiti u selo.

Dovukao sam se na stotinjak metara od kuće, a svi moji sumještani uključujući i djecu bili su svezanih ruku na leđima. Sjekli su konopac za sušenje rublja i vezali ljude, žene, djecu. Formirali su kolonu po dva i povelili ih put Mehurića. Bilo je oko dvadesetak domaćih Muslimana i 5 Mudžahedina. Bila su tamo i naša trojica "dobrotvora", koji su kad je kolona krenula zaputili se prema D. Miletićima zajedno sa njima.

Lucija Pavlović (stara oko 60 godina) očito ranjena, je pokušavala puzati za kolonom. Stric mi je rekao da su joj ispalili nekoliko metaka u noge. U koloni sam vidio sve (dakle vidio sam oca i majku) osim:

1. Stipe Pavlović
2. Franje Pavlović
3. Tihomira Pavlović
4. Ante Petrović
5. Vlade Pavlović

Od domaćih muslimana prepoznao sam Osmana Tahirović iz Zagrađa (star oko 30-tak godina). On nije za razliku od ostalih namazan po licu.

Kad je kolona otišla počelo je pljačkanje sela. Odovdili su stoku i iznosili stvari. Po Luciju Pavlović i Maru Pavlović koje nisu mogle hodati (prva ranjena, druga nemoćna i stara) došao je automobil "zastava" i odvezao ih.

-3-

U međuvremenu je pala noć. Noćio sam u šumi iza sela. Ujutro oko 5:30 odlučio sam ući u selo, iskoristiti svitanje i vidjeti da možda netko nije ostao u selu, skriven ili ranjen.

Došuljao sam se do svoje kuće gdje je sve bilo razbijeno i razbacano. Potom sam ušao u kuću Stipe Pavlović i na hodniku sam našao mrtvog Stipu kako leži na leđima. Pogledao sam u drugu sobu (dnevnu sobu) tamo je na kauču u sjedećoj pozi sjedio Tihomir Pavlović. Noge su mu bile podmetnute tako da je sjedio po "turski". Ruke su mu bile na leđima. Bio je sav krvav. Na bedrima su bile vidljive rupe od metaka te na bradi. Bio je kao u transu. U susjednoj spavaćoj sobi našao sam dva tijela. Franjo Pavlović je ležao potrbuške, a glava mu je bila u nekakvoj šerpi koja je bila puna krvi. U šerpi je bila i grabilica za juhu (paljak, kutlača). Kad sam ga pokušao okrenuti prsti su mi ušli u veliku rupu u predjelu srca. Bio je sav krvav. Uz njega je bio i Vlado Pavlović. Ležao je na boku, zgnječen tako da su mu koljena dodirivala bradu. Bio sam kao i ostali sav u krvi. Otišao sam u kuću Ive Pavlović gdje sam našao Antu Petrović. Ležao je na podu. Uz glavu mu je bio prslonjen televizor razbijenog ekrana. Usta su mu bila puna trave, zemlje, a iz usta mu je virila stapka (stabljika) ruže. Prošao sam i sve ostale kuće ali osim razbijanja, nereda, razbacanih stvari nikog drugog nisam našao.

Tada sam tog istog jutra 25.04.1993. zaputio prema muslimanskom selu Jezerci. Ušao sam u Jezerce, a tamo je već bio UNPROFOR s tri oklopna vozila. Ugledali su me Muslimani i Safet (ne znam mu ime) me razoružao. Iz onog što sam shvatio UNPROFOR-ci su se raspitivali za Miletiće, a Muslimani okupljeni su ih pokušavali odvratiti od toga. Bili su bez prevodioca. Pokazivali su na kartu i spominjali: "Miletići." Ja sam im pokazivao rukom smjer u kojem su Miletići. Put preko Jezeraca ka hrvatskim selima bio je jedini moguć, stoga sam iskoristio gužvu oko transportera i nestao. Otišao sam put Orašca i došao u zapovjedništvo i objasnio što se dogodilo. Taj dan u Miletićima vidio sam sljedećih pet ubijenih civila:

1. Franjo Pavlović rođen 1960.
2. Stipo Pavlović star oko 60 godina
3. Tihomir Pavlović rođen 1974.
4. Vlado Pavlović rođen 1974.
5. Anto Petrović star oko 55 godina

O ocu Zdravku Pavlović rođen 1925. i majci Mari Pavlović rođ. 1925. od toga dana ne znam ništa. Ne znam da li su mrtvi ili živi, kao i o stricu Srećku Pavlović starom 65 godina.

Ovaj iskaz dajem dobrovoljno i odgovorno, a njegovu autentičnost svjedočim potpisom svake stranice.

U Novoj Biloj, 7. listopada 1993.

Iskaz dao:

Božo Pavlović

Iskaz zapisao:

Ante Damjanović

(101)

BOSNA I HERCEGOVINA
HRVATSKA REPUBLIKA HERCEG-BOSNA

V L A D A

Komisija za utvrđivanje ratnih zločina
na teritoriji HR HB
M O S T A R

TR-3-II-02-1B4

I S K A Z

Ime, prezime i ime oca IVO BLAŽEVIĆ, Markov
rođen(dan, mjesec i godina) 27.06.1952.god. u Čuklama
općina Travnik nacionalnost Hrvat državljanstvo
BiH školska sprema SSS zanimanje
elektrozavarivač adresa stalnog prebivališta Čukle bb
adresa privremenog boravišta Busovača
Marka A. 11 bračno stanje oženjen ostali važni podaci
pred predstavnikom
ove Komisije Tomislavom Raićem

izjavio je dana 20.12.1994.g. sljedeće:

Dana 24.04.1993.god. o 16^h u selu Miletići snage MOS-a
podpomognute sa mudžahedinima ušle su u selo Miletići i načinili
masakar nad civilima. Masakrirali su pet civila i to:

1. Franjo Pavlović
2. Stipo Pavlović
3. Vlado Pavlović
4. Tihomir Pavlović
5. Anto Petrović

Napad su izvršili jedan vod mudžahedina i jedna vod muslimanske
vojske odnosno komšija. Ubojstva su učinili sa noževima i hicima
iz vatrenog oružja. Učesnici u napadu koji su se mogli prepoznati
su:

1. KUMRO MAHRUDIN Zap. 306. big.	12. KASUMOVĆ ZIJAD- Han Bila
2. LUKOVIĆ SENAD Zap. voda	13. ARNAUTOVIĆ DEVAD- Han Bila
3. JUSIĆ COSO - Han Bila	14. DELIĆ ZUHDIJA - Han Bila
4. Jusić Zaim - Pode	15. TAHIROVIĆ OSMAN- Zagrade
5. Jusić Mustafa- Han Bila	16. JAŠAREVIĆ (Dede) KASIM- Mehurić
6. Hodić Bilan - Mehurić	17. JAŠAREVIĆ (Dede) TAHIR- ubica
7. DELIĆ FUAD - Han Bila	18. JAŠAREVIĆ (Zaima) JASMIN- Mehurići
8. JAŠAREVIĆ JASMIN- Han Bila	19. KARIĆ (Zjiafa) BUDO- Mehurići
9. ČOLO EDIN - Maline	20. MALANOVIĆ- radio u knjižari
10. PRICANOVIĆ EŠET- Pode	u Travniku.
11. KASUMOVIC ŠABAN- Pode	21. LUKOVIĆ (Omera) Jasmin- Čukle

Ostale civile žene, djecu i starce su povezli i odveli sa
u selo Poljanice. Tu su ih zatvorili u podume i prenočili. Sutra dan

Iskaz dao:

Iskaz uzeo:

-2-

su ih vratili u sel Miletiče i vidjeli su šta je bilo sa ovih pet izmasakriranih. Selo su opljačkali i maltretirali preostale civile. Pred sami napad jedan d ovih seljana Božo (Zdravka) Pavlović, je pobjegao i došao u Orašac i Čukle i rekao šta se događa u Miletićima. Tog dana je došao Umprofor u Miletiče i izvukao civile u Novu Bilu.

Sutra dan je tek 26.04.1993.god. izvukao UN, izmasakrirane u selo Orahovčiče gdje su i pokopani. Anto od Franje Pavlović je odvukao je Osman Tahirović iz Zagrađa. Komšije u Miletićima znali su šta se sprema Hrvatima iz Miletića ali im nisu htijeli kazati da ne bi pobjegli. To je kratki opis događaja iz Miletića, jer to potvrđuju svi koji su preživjeli ovu katastrofu. Prednje navedeno saznao sam od očevidaca Ande (Želja) Pavlović i Ive Pavlović zv. Brko oboje iz Miletića, trenutno u Hrvatskoj, Grubišino Polje i Našice.

Izkaz dao:

Ivo Blažević

Iskaz uzeo:

Tomislav Rajčić

(77)

- (65) 1. ~~Pavlović Stipo~~
 (13) 2. ~~Pavlović Stipo~~
 (79) 3. ~~Pavlović Stipo~~

IZJAVE STANOVNIKA SELA MILETIĆI KOD TRAVNIKA O POČINJENOM MASAKRU NAD PET NEDUŽNIH CIVILA MUŠKARACA.

Stavisa Pavlović 51 godina

Ja sam polradens i opljačkana. U krali su mi 1.000 ~~dinara~~ DEM mudjahedini. Na su naše komšije Suljići upezerili da dolaze Mudžahedini. Medjutim rekli su nam mi im ništa ne možemo oteti su se i sklanjajte se. Mi se nismo uspjeli sakriti niti pobjeći jer smo već bili opkoljeni. Došli su jedno (12) 42 mudžahedina i 4 muslimana opkolili naše kuće i sve žene odveli na jednu a muškarce na drugu stranu. Sve su nas povezali i dva po dva smo ~~na~~ morale ići u neku štalu gdje smo čekale do 11 sati. To je bilo rano izjutro 24. 4. 1993

Naše muškarce Franju Tihomara, Vladu i Stipu Pavlovića već su mudžahedini povezali i klečali su pred Stipinom kućom.

Franjo Pavlović 33 godine, Vlade Pavlović 20 godina, Stipo Pavlović 60 godina, Anto Petrović 56. godina, *Tihomir Pavlović - 18 godina*

STIPKO PAVLOVIĆ (60) godina

Mudžahedini su došli u selo oko pola sedam ujutro 24. 4. 1993.

Počelo je pucnjava. Opkolili su nam selo a zatim ljude počeli istjerivati iz kuća. Zatim su nas sve povezali i odveli u jedno srpsko srpsko selo nedaleko od Miletića i zatvorili nas u jednu štalu. A prije nego će nas povezati od mene su tražili minibacač. Kad sam rekao da nemam jedan mudžahedin je rekao "ubijte ga". Medjutim je sam imao same pištolj i dao sam im ga ali me ipak nisu ubili. ~~Pavlović~~ Zašto te samo Bog drži zba (zašto su odustali?)

Vanda Pavlović majka pokojnog Tihomira

Vanda PAVLOVIĆ (36 godine)

Ja sam bio na njivi i radio sam. Peranio da uradim posao. Približio sam se selu jer su njive izvan sela i vidio da odvede našu četvoricu. Otrčao sam u susjedno selo Orašac da tražim pomoć od naših Hrvata medjutim rekli su da su slabo naoružani pa nam ne mogu pomoći a i malo ih je. Sutradan tj. 25. krenu sam iz Orašca krenuo u svoje selo Miletice da vidim što ima po kućama jer mislio sam ako ima nekoga od ranjenih da mu barem pružim pomoć. Prvo sam pred Stipinom kućom vidio njega mrtvog na pragu svoje kuće. Vidio sam da je ubijen (poslije čujem da je on ubio jednog muslimana a musliman njega). U Stipinoj kući vidio sam Tihomira. Svezan, sjedi na kauču na turski način. Pogodjen metkom kroz vrat.

U istoj sobi vidio sam Franjinu glavu i te u šerpi. Odsječena od trupa i sve krvava. U blizini je bio, i jedan susak te mislim da su im također davali da krv piju jer je i susak (kutlača, velika žlica) sav krvav. Prišao sam da mu okrenem tijelo ali je bilo sve izbodeno nožem da su mi kroz njegov stomak čak prsti prepali. To je užas. To se ne može ni opisati. Kraj Franje je sjedio Vlado. Noge su mu bile svezane i modre nije imao tregove od noža niti metka te mislim da su ga rukama zadavili.

Zatim sam otišao u drugu kuću i tu zatekao Petrović Antu. Na glavi mu je stajao razbijen veliki televizor a po ustima mu je bilo trave i zemlje te mislim da su ga tjerali da čak pase i travu.

Kako saznajemo mudžahedinima je sve ove petkazivao i negovao ih ne uobičajni zločin Jasmin Jašaraević koji je čak rekao mudžahedinima da treba četiri Hrvata ubiti i zaklqti jer je poginuo jedan njihov vojnik, muslimanski. (18. juna 1992. godine) ~~Hande Petrović~~ majke Tilomira

~~Hande Petrović~~
~~Hande Petrović~~

-1-

drugi izvori / šifra iskaza: tr014

PREZIME: [redacted]
 IME, IME OCA: [redacted]
 GODINA ROĐENJA: 1919.
 MJESTO ROĐENJA: Miletići opć. Travnik
 PREBIVALIŠTE: Miletići opć. Travnik
 PRIVREMENI BORAVAK: Bare (vikendica)
 STRUČNA SPREMA:
 ZANIMANJE:
 ZAPOSLENJE:
 BRAČNO STANJE:
 DRŽAVLJANSTVO: Republika BiH
 NACIONALNOST: Hrvatica

Napomena: materijal preuzet od Centra za ljudska prava Međugorje

Dajem sljedeći

ISKAZ

Selo Miletići nadomak Mehurića, selo sa 10 kuća pamtit će se za sva vremena.

Bilo ih je oko 50 kad su došli u Miletiće. Bilo je i Mudžahedina i domaćih Muslimana. Opkolili su selo i otjerali nas sve na jedno mjesto kod štale Sreće Pavlovića. Bilo nas je oko 40 osoba kad su nas sve povezali konopcem za veš, među nama je bilo 5 muškaraca vojno sposobnih i njih su odvojili od nas, a ostale (uglavnom žene, djeca i starci) odveli na Mehurić. Smjestili nas u Savića kuće gdje smo bili dvije noći. Nakon toga su nas pustili u selo gdje smo vidjeli stravičan masakr, vidjeli smo ubijene:

1. Stipo (Jozo) Pavlović (star od 45-50 godina)
2. Frano (Mije) Pavlović (star oko 30 godina)
3. Vlado (Zorke) Pavlović (star 19 godina)
4. Tihomir (Sreće) Pavlović (star 19 godina)
5. Anto (Stipe) Petrović (star oko 50 godina)

Muslimani su sve mrtve prenijeli u moju kuću, okrenuli su ih na stomak, licem prema podu. Kod Frane Pavlović sam vidio na vratu tragove davljenja konopcem.

UNPROFOR je civile prevezao do Nove Bile, jedino nisu dali da idu meni, Marko Pavlović, žena mu Mara, Zdravko Pavlović i žena mu, Srećko Pavlović.

Bili smo u selu, navečer bježali u šumu i kad su iz Malina dotjerali zarobljenike i nas su otjerali jedino ne znam gdje su:

1. Zdravko Pavlović i žena mu Mara
2. Srećko Pavlović

u z e u
Iskaz dao:

[redacted]

D 4 c
Iskaz uzet:

[redacted]

Svjedok pri uzimanju iskaza:

[redacted]

BOSNA I HERCEGOVINA
HRVATSKA REPUBLIKA HERCEG-BOSNA

V L A D A

Komisija za utvrđivanje ratnih zločina
na teritoriji HR HB
M O S T A R

TR-3-II-02-AP2

I S K A Z

Ime, prezime i ime oca ANĐA PAVLOVIĆ, oca Zeljke
rođen(dan, mjesec i godina) 02.06.1963.god. u Čukle,
općina Travnik nacionalnost Hrvat državljanstvo
BiH školska sprema OŠ zanimanje
domaćica adresa stalnog prebivališta Grubišino Polje,
Kralja Zvonimira br. 64, RH
adresa privremenog boravišta
bračno stanje udovica ostali važni podaci
JMBG: 0206963395083 pred predstavnikom
ove Komisije Ivicom Šimunović i Slavkom Šimićem
izjavio je dana 07.06.1995.godine sljedeće:

Ja sam Anđo Pavlović rođena u Čuklima, udata u Miletice,
Franjo mi je Pavlović muž, sada živim u Grubišinom Polju.
Kad se ovaj slučaj desio ja sam bila u kući, ja sam žena od
Franje Pavlović, on je bio na oranju i došao je u kuću da se odmori,
vidio je u selo da su došli Muslimani, došao je Suljić Edo,
Suljić Akim, Suljić Avdo i njihov amidža, ne znam mu ime, Derviš
on je dole s Luke. On je došao, vidio je da nešto nije u redu, da
žene plaču, ušao je u kuću i sav je poblijedio. Vičem: Šta je?
On viče: Nije dobro, da su navodno mudžahedini opkolili selo,
da bi nas mogli napasti. Mi smo pošli plakati, on viče nemojte
plakati, Avdaga zove da ide dole u komandu da vidi šta je.
A Božo je vikao da bježimo da će nas pobiti, viče Franjo Boži:
gdje ćemo bježati i sve ostaviti! Božo Pavlović, komšija, neka
daljnja rodbina. Božo je rekao: Ja ne mogu. Boži je žena i
djeca bili u Čutima. Viče Franjo: Ja idem u komandu da vidim šta
je, ako je nešto opasno onda ćemo povlačiti žene i djecu.
Do tada nije bilo nikakvih sukoba, nikakvih nesporazuma, da su
nas napadali ili nešto.

Kad je otišao Franjo dole nije prošlo ni jedno
15 minuta napali su nas, sa svih strana je pucalo. Rekli su
da bježimo jedni u Stipe Pavlovića kuću drugi i ovi stariji u
Ive Pavlovića kuću, mi samo što smo u kuću utrčali pošli su
nam pucati u vrata. Kad se malo smirilo i on je počeo pucati
i Stipo je pao dole, žena Stipina je počela da se dere: Ubiše
mi Stipu! Onda je počela jaukati da ubiše i njih. Mi smo bili
u drugoj prostoriji. Stipe Pavlović, sve su Pavlovići samo je
Ante bio Petrović. I mi samo što smo u sobi bili uleteli u
hodnik bomba upade, tada se zapaši niko nikog ne vidi i mi
smo iz te prostorije uletili u drugu prostoriju, u onoj u
kojoj smo mi bili isto je upala bomba. Kad smo uletili u
Iskaz dao:

Iskaz uzeo:

Anđo Pavlović

Iskaz uzeo:

-2-

drugu prostoriju ušla je vojska sa puškama psovala nam i istjeral vani. Kad su nas istjerali u hodnik, vidjeli smo da Stipe leži Luca sjedi kraj njega i plače. Kad smo izišli vani bio vani jedan mrtav, tamo su nas u jednu grupu, pošli su pucati po nama i psovali nam majku ustašku, šta čekamo, šta smo do sada čekali i ušto se uzdali, viču kao da to treba njihovo biti, da to nikad nije bilo hrvatsko da nikada neće ni biti. Jedan se otima sa nožem i viče da nas treba sve poklati, imali su neku sablju veliku, mi sad gledamo svi, dovoljno je da malo nožem zamahne ode glava. Bilo ih je tu oko 15, a više ih je bilo da ih poznajem nego što ih ne poznajem. S Meoče su bila dvojica braće, jedan je poginuo drugi je ostao, njih su zvali "Štrumfovi". To kada se dešavalo kad su nas napali u selu tu je bio i Dedo, Avdo Suljić sve su oni vidjeli to. Kad smo u kuću mi ušli oni su ostali vani sa njima, sa tom njihovom kao vojskom.

SI: Da li su mogli vidjeti ko je bacio bombu?

AP: Mogli su, kako neće vidjeti kad su bili i oni tu na vani sa njima, vidili su. Onda su bili rekli da smo mi bacili bombu, ali kad smo izišli vani, prsten od bombe bio je vani pred vratima. Nismo mi mogli baciti bombu iznutra, pa da ostane prsten vani. Tom prilikom je poginuo Stipo Pavlović i ranjena njegova žena Lucija. Onda su pucali okonas i ovi su drugi se sabrali i vikali da moramo ići i donijeti oružje. Rekli su da znaju kakvog ima sve oružja u kućama, ko ne donese da će biti streljan. Kad smo mi krenuli, ova njihova vojska je krenula sa nama, sa mnom je krenuo Ramadani, taj mudžahedin on je meni upro pušku u leđa i vikao da se ne bojim da me neće ubiti, ali može se primjetiti da ne govori kao mi. Ja kad sam došla tamo pred kuću kažem: Izgubila sam ključ. On kaže: Ne treba ti ključ. Kad sam došla u kuću vrata su odvaljena i po kući je sve pokidano, u sobi je imao djever lovačku pušku i tu što mi je dobio muž od vojske. Ja sam vidila tu njegovu ali nije bilo lovačke, on meni viče: Šta gledaš, treba još jedna puška, znamo za nju. Ja sam uzela tu pušku, on viče gdje je municija, uzela sam i municiju. Ja vičem da je izvadim, a on ne treba da ponesem i ladicu zajedno. Ja sam iznijela ladicu i tako odnijela, a oni su prostrli taj šator, tu u selu, kako je ko dolazio tako je bacao oružje. Stalno nam psuju majku ustašku i viču kako nas sve treba pobiti. Sve su sabrali i naređuju koima pištolj da donese, ja znam da mi je muž imao pištolj, sad ne znam je li ga odnio ili ga je ostavio. I ponovo ovaj isti sa mnom, tad on viče meni: Nemoj se bojati. Kad sam došla u kuću, znam gdje je bio pištolj, ondje ga nema, a oni su njega izvadili i stavili su ga ovako pod veš. Ja vičem nema ga, a on kaže podigni robu pa vidi je li tu. Kad sam podigla on je dole pod robom, on viče ponesi ga, ali ne moraš metke nositi. Ja sam tako odnijela, i kad sam došla tamo oni ove ostale prebiraju jeli imaju neko oružje. Ja sam došla mene uopće nije niko pregledao niti me je ko šta pitao, nego su me odmah odvojili od njih svi, u drugu prostoriju, da nije bilo muža da nisu njega vratili oni bi ubili garant mene, jer je u mene Frano bio kao neki zapovjednik u toj vojsci, onda znali su da Frano u mene radi sa tom vojskom, onda su oni držali njega njaviše i onda su nas povezali svi i žene i djecu, imali su kanape, i moj štrik su ispod kuće otkinuli, vidjela sam one štipavice, znala sam da su moje. Onda su nam svi ruke povezali Iskaz dao:

Iskaz dao:

Iskaz dao:

-3-

nazad, bilo nas je 39. Onda su nas povezali i taman dok su nas postrojili u red onda su izdvojili Tihomira Pavlovića, Pavlović Vladu, onda su odvojili Pavlović Draženka i gledali su u njega. Draženko je išao u šesti razred tada i stalno pitaju za Božu, di je Božo. Samo što su njih odvojili ide Avdo i ide moj Franjo sa njima. Poče Avdo psovati: Šta to radite od komšija? Kad se ovaj jedan zaleti i viče Avdi: Nazad! Avdo neće da će ostati sa nama. Onda se ovaj drugi zaletio viče da ide nazad ili će pucati u njega. Ko je taj što je vraćao Avdu, ne znam jer je on bio malo niže dole kod Ive Pavlovića kuće, na njegovoj ploči, jer su se ispred svake kuće poredali po jedan. A od Bambura, on je bio poreznik, njegov je sin stajao pred Vide Pavlovića kućom, on je bio poreznik ne mogu se sad sjetiti on je dole sa Han Bile, Eden se zvao i one je poginuo, sin je njegov stajao pred kućom i uperio pušku u nas i stalno nas je držao na nišanu, Edemov sin. Oni su vikali da se Avdo vrati i Frano je stajao iza Avde, a ovi drugi nisu znali da je Frano među njima ovi mudžahedini, vrati Avdo, vrati se moj Frano za njim, kad ovaj s Mehurića što ga zovu "Štrumpf", kaže on vrati s ti Frano nisi ti Musliman. Frano se vratio i odmah su ga gore odveli i svezali mu ruke gore preko mišića i dole, on je bio na dva mjesta svezan. On je imao Fiću i pita ga ovaj jedan iz Šegulja, što mu je odveo ko Fiću, ne znam kako se zvao, jer su tu susjedi imali smo i njivu kod njih i radili smo je, kad on pita: Je li imaš goriva? On viče: Imama. Hajde kaže da j mi ključeve. Otišao je onako svezan sa njim i pokazao mu gdje su ključevi od auta i kad se vratio nas su postrojili dva po dva i da idemo naprijed prema Mehuriću, a njih četvoricu su odvojili, njih su natjerali da kleknu pred Ive Pavlovića kuću, Pavlović Franju, Pavlović Tihomira, Pavlović Vlado, a Antu Petrovića kad smo krenuli izdvojili su iz reda. Njih trojica su ostali klečeći, a Čato je ostao kraj njih. Oni su oborili glavu i plakali su a Dedo je i Avdo su išli pred nama kao prvi. Ja vičem njima da ja idem prva, znam pobit će nas, ako budu pucati da idem prva da ne gledam, a Dedo mene za ruku i kaže: Idi nazad, šta se ti plentaš prva, kako ko da progovori samo galame na nas. Kad smo dole odmakli malo od kuće čuli smo gdje su puške pucale gore po selu, svekrva je počela plakati i viče: Ubiše gore naše. Mande Pavlović viče: Nisu, to oni malo onako pucaju. Kao da moju svekrvu ohrabri, a znali smo kako su ih poredali da će ih pobiti. Kad smo dole sašli na Mehuriće neki kao eto kao branili bi nas a neki šute, tako su se poredali u dva reda isto kao da idu neki svatovi, izišli i gledaju nas. Kad su nas doveli u Mehuriće jedni govore da nas treba u školu, a ovaj drugi da nas treba u Poljance voditi. Tu se već pošlo smračivati, već je bio mrak i gore su nas doveli do džamije. Jedan govori da nas treba okrenuti na desnu stranu, jedan na lijevu. Kad su nas okrenuli na desnu stranu, idu neki odozgo iz šume i viču da ne trebamo gore, da nas vode ovamo u jednu kuću.

IŠ: Prepoznanajete li ikog od tih koje srećete?
 AP: Prepoznajem, kako ne znam ih svi ju samo se ne mogu sjetiti imena, jer su sve susjedi. Kad su nas doveli do jedne štale, već se smračilo pa ne vidim kud ideš, mi smo vidili pod nogama da je neka zemlja, sad su nas razdvojili muške na jednu stranu ženske na drugu stranu. Sad su tu i muškarce uveli u štalu jednu. Sad kad smo mi tuda naišli vidjeli smo da ima neka jama, bio je

Iskaz dao:

Avdo Pavlović

Iskaz uzgo:

Avdo Pavlović

-4-

tu i još zatvoreni jedan Srbin Vojo i još jedan Musliman, jer su zatvorili tog Muslimana, jer je bio dobar sa Hrvatima, on je imao kafanu na Mehuriću. Kad su ušli naši u tu štalu, ovi su vikali sad će nas pobiti svi, iskopali su jamu iza te štale gdje će nas zatvoriti žene i djecu, da će nas tu sve zatrpati u tu jamu, da niko neće za nas znati, da je govorio Srbin Vojo, nije Vojo nego Mišo, jer on je bio nastavnik na Mehuriću. Nas su žene zatvorili u podrum od kuće bile su još dvije srпкиnje tu zatvorene, prije su njih doveli nego nas, one su tu iz Poljanica, tu su nas doveli u njihovo selo to je srpsko selo Poljanice, zatvorili su nas i donijeli neku svijeću i donijeli neke ribe da jedemo, da večeramo, rekli su da čuvamo tu svijeću da će nam biti cijelu noć ta svijeća trebati goriti. Gore se čulo kako cijepaju drva na spratu te kuće, oko kuće su pucali, sad su se svi prepali, ali samo dodu na vrata i meni viču da ne smije plakati. Jedan, on je mislim iz Vukovice, ali ne znam poznat mi je, rekli su da je iz Čukava, ali ne znam, da je Jasmin Luković, on viče meni da će nas voditi u razmjenu da ima nekih njihovih mudžahedina puno zarobljenih kod Sarajeva. Ja njemu kažem: A šta su krivi ovi naši gore, što ste njih ostavili. Kaže: Pa ići će i oni u razmjenu. Ja vičem: Što i njih niste povelili sada. On viče: Tebi je bolje da manje pričaš. Tad su došli rekli su da izideo napolje jedna po jedna, nas četiri, ja i Pavlović Manda, Pavlović Katika, Pavlović Marija i sad tamo da ideš, njima su odvezali ručke a meni nisu, ja kažem da nemogu tako, viče da mi nesmije odvezati. Ja kažem: Pa zašto me ne smijete odvezati? On meni viče da šutim, kad je otišao tamo onoga jednoga pitati, on je iz Ukića, neki.

Iskaz dao:

~~Manda Pavlović~~

Iskaz uzeo:

~~Manda Pavlović~~

-1-

drugi izvori / šifra iskaza: tr059

PREZIME: [REDACTED]
 IME, IME OCA: [REDACTED]
 GODINA ROĐENJA: 15. srpnja 1966.
 MJESTO ROĐENJA: Čukle općina Travnik
 PREBIVALIŠTE: Čukle općina Travnik
 PRIVREMENI BORAVAK: Prvomajska Novi Travnik
 STRUČNA SPREMA:
 ZANIMANJE: KV vozač
 ZAPOSLENJE:
 BRAČNO STANJE: oženjen
 DRŽAVLJANSTVO:
 NACIONALNOST:

Napomena: materijal preuzet od Centra za ljudska prava Međugorje

Dajem sljedeći

ISKAZ

Hrvati u selu Miletićima općina Travnik orali su svoju zemlju za sjetvu. Tu je živilo 5-6 hrvatskih domaćinstava. To selo se nalazi između muslimanskih sela: Mehurići i Jezerci. Moje selo je udaljeno od Miletića 4-5 kilometara. Na tom području izmiješano je hrvatsko i muslimansko pučanstvo u hrvatskim i muslimanskim selima. Muslimana ima oko 5 tisuća, a hrvata oko 2 tisuće.

Odnosi između Muslimana i Hrvata bili su dobri. Samo je bio jedan Haso koji se isticao svojim fašizmom prema Hrvatima. Mještalinin je sela Pode, (star oko 65 godina). Sa mojim ocem je redio u Rudniku Biloj. Mi smo ga pozvali na razgovor, ali on je to odbijao i govorio, da se sa Hrvatima puškom pregovara.

Mišlim da je bio peti mjesec 1993. kada je naišao pored moje kuće zet Pere Jankovića iz Čukala, zet se zove Božo iz Miletića. Bio je sav isčupan i hlače su mu bile krvave.

Ja sam rekao: "Čekaj Božo! Što je bilo sa vama u Miletićima?!" Bio je sav blijed i rekao je: "Što se ima pričati?! Vidiš kakav sam! Zaklali su Franju (ne znam mu prezime, star oko 38 godina, imao je dvoje ili toroje djece) i stavili mu glavu u raljku!" To su uradili susjedi Muslimani, a među njima je bilo u mudžahedinima. Potom reče: "Masakrirali su šetoto ljudi!" Pričao je da je sam vidio Franjinu glavu u raljki svu krvavu. Tijelo mu je bilo na drugoj strani. Zaklali su ga pred njegovom kućom.

Rekao mi i je da imena onih koji su to radili, ali ih se ne mogu sjetiti. Sjetio sam se: "Franjo se preziva Pavlović." Tako bi moralo biti ime. Nakon toga Muslimani su sve puteve blokirali.

Cijela župa Brajkovići bila je u okruženju, a posebno moje selo Čukle. Prošlo je od toga dvadesetak dana. Nas je bilo oko 26 bojovnika iz sela Čukle i zaseoka Albašići.

-2-

Držali smo crtu obrane prema muslimanima na Gladikosi i kod Križa na Majdanu, sve općina Travnik. Snajperom je ranjen Franjo (Joze) Stojak (star oko 45 godina). Ranjem je ispod srca, a malo je falilo da ga pogodi u srce, prostrelna rana. Na to Muslimane nismo ničim izazivali.

Nismo ga smjeli prevesti sanitetom, jer bi nas Muslimani gađali osamdesetčetvorkom na stijeni. Imali su i "garonju" (mitraljez). Imali su sve živo. Bili su mnogobrojniji od nas. Kada bi UNPROFOR dolazio u naše selo, da provjeri sigurnosno stanje, pa potom otišao, oni su doslovno postajali "bijesni". Pucali bi snajperom i puškomitraljezima po hrvatskim kućama.

U zaseoku Zaselje živjelo je oko 15 Srba. Prije događanja u Miletićima, Muslimani su napali njihove kuće. Bilo je to, mislim, u 1992. godini. Mi, Hrvati smo ih zaštitili, jer su to bili nedužni ljudi. Poslije toga su preselili kod nas dok nisu izbjegli na područje koje kontrolira srpska vojska.

U večernjim satima smo Franju, mislim, zaprežnim kolikma ili na konju, prebacili u bolnicu u Bilu, tako da nas nisu primjetili Muslimani. Posebno su se svojim muslimanskim ekstremima isticali: Zijo Kasumović (star oko 42 godine), njegov brat Zaim Kasumović (star oko 40 godina), njihov brat Mehrud Kasumović (star oko 28 godina) i onaj pomenuti Haso. Svi su oni iz Podova.

Mujo (ne znam mu prezime, hodžin sin, star oko 22 godine) iz Delića, Avdo Delić (star oko 54 godine, u bivšoj JNA bio je po činu rezervni kapetan). Meni je bio prepostavljeni na vježbama. Bio je predsjednik MZ Čukala. Njegov brat Nazif Delić (star oko 52 godine), Akif Delić (star oko 47 godina), trenutno je u Švicarskoj i financira njihovu vojsku, Rešad (Nazira) Delić (rođen 1958. godine), njegov brat Safet Delić (star oko 23 godine). Ovi su svi iz Čukala.

Zulkaid Arnautović (rođen 1966. godine, sa mnom je išao u osnovnu školu), njegov brat Adil Arnautović (rođen 1968. godine), Hadžo Adilović (star oko 58 godina) imao je drvenik, svoju prodavaonicu, svoj autobus kojim je vozio svojnike Armije BiH. Bio je bogat čojek. On je bio najveći ekstrem u Han Biloj. Govorio je: "Hrvati, ako vam se ne sviđa idite u Hrvatsku, Jebo' vas Tuđman! Ovo je Muslimanska zemlja!" Salih Jašarević (star oko 54 godine), trgovac. On je govorio: "Hoćete da vam bude Hrvatska! E, neće, ovo je muslimansko!" I dr. Svi su iz Han Bile. Bilo je još tih pedesetak ekstrema većinom iz Mehurića, ali ih se ja ne mogu sjetiti. Mehurićani su napravili masakr nad Srbima u selu Oralicama, kada su Srbi avijacijom tukli Zenicu. Sve ovo je općina Travnik.

Prošlo je 5-6 dana, kako su ranili Franju Stojaka, pa su snajperom ranili Stipu (Vlade) Žabić (star oko 15 godina). Išao je jednu godinu za svećenika, pa je to napustio. Čuvao jhe ovce kada su ga ranili. Ranili su ga u ruku, prostrelna rana.

Ranjen je dva puta, samo ne znam da li je prvi puta u ruku ili nogu. Od toga je prošlo 8 dana, kada su muslimanki snajperisti teško ranili civila Peru Tomić, jer je bio u civilu, iako je bio zapovjednik crte HVO (star oko 36 godina) neoženjen, završio je neki fakultet. Ranili su ga u kuk, kada je vozio auto kroz hrvatsko selo Rudnik. Odvezli smo ga kod bolničara, pa u bolnicu u Bilu, a potom su ga prebacili u Split.

-3-

Čuo sam od njegove sestre Ruže Tomić, (stara oko 45 godina), da mu je jedna noga ostala kraća. Sva trojica ranjenih su iz Čukala.

Stanje je postalo napeto. UNPROFOR je dolazio, zbog čega su oni "Bjesnili". Muslimanski ekstremi su glasno izvikivali muslimanske vjerske pozdrave: "Alah uegber", "Tegbir" i dr.

Početkom šestog mjeseca 1993. ja sam bio na crti obrane, oni su vršili pojačana provociranja pješadijskim naoružanjem. Hadžo Adilović je otvoreno pričao, da smo mi mogli čuti: "Došlo je vrijeme kada ćemo mi opet sa vlaškim ženama spavati!" (Mislio je na katolkinje).

Bilo je oko 4:20. ja sam spavao, a mene je moja mati Anđa Matković (rođena 1931. godine) probudila i rekla: "Ustaj sine! Bježimo! Muslimani napadaju!" Moj otac (rođen 1928. godine), majka i ja smo se sklonili u sklonište u podrum.

Iz podruma sam vidio kao u Gornjim Čukalama gore hrvatske kuće. To su bile kuće:

1. Ive Blažević (rođen oko 1930. godine)
2. Franjo Peša (rođen oko 1934. godine) moj ujak
3. Ive Lauš (rođen oko 1928. godine)
4. Ante Lauš (rođen 1947. godine)

Potom su otišli u Donje Čukle, zovu se još i Kozine. U Kozinama su zapalili sve hrvatske kuće. Ja sam htio otići našima pomoći sali se nije moglo provirivati koliko je streljivo fjukalo i prštali geleri granara.

Kod nas su došli usplahireni:

1. Anto Stojak (rođen 1927. godine)
2. njegova supruga Luca Stojak (rođena 1928. godine)
3. Dragica Žabić (rođena 1934. godine) sa svojih dvoje bliznadi: kćerkom, sinom starih 14 godina i moj tetkić, a mi se zovemo Amidžići. Pitali su: "Šta ćemo?!" Moj otac im je rekao: "Mi nećemo nigdje! Ako naiđu, mi ćemo se predati!" Oni su rekli: "Odošmo" mi Mato! Sto ti Bogova, nećemo da nas kolju!" Onda su otišli.

Ja i moj pomenuti tetkić Ivan (Marijana) Matković (rođen 1971. godine) smo se dogovorili kako i nas dvojica da pobjegnemo. Mene je otac zaustavljao. Govorio je: "Ostani pogodit će te metak!" Ja sam rekao: "Tata, ja ću ići, a ti ostani ako hoćeš! Ja znam što su zenički MOS-ovci!"

Potom sam se dogovorio sa amidžićem da me sačeka u jednom obali. On je otišao, orkada je prošlo oko 5 minuta, pa su došli muslimanski vojnici i počeli pretresati kat kuće. Našli su noževe za klanje krmadi. Poznao sam glas Kasumovića (star oko 22 godine, ne znam mu ime). zovu ga Musa, rekao je: "Jebo majku! Vidi Matkovića što ima noževe. Da mi je uhvatiti jednog od njegovih, da ga zakoljem!" Vikao je: "Da zapalimo kuću?!" Onaj drugi (mislim da je ali nisam siguran) Safet (Nezira) Delić star oko 22 godine mu je rekao: "Nećemo paliti, dok ne odnesemo vrijednije stvari." Tada sam se ja istrgnuo iz maminih ruku i počeo bježati. Oni su rekli: "Eno ga! Jebo' majku, za njim!" Pucali su, ali nisu bili precizni.

-4-

U podrum nisu svratili, tako da su se otac i majka uspjeli spasiti. Bog je tako htio. Našao sam tetkića na obali i mi smo počeli bježati.

Gorila je katolička crkva na Brajkovićima. Gorile su hrvatske kuće, da ih ne nabrajamo, ima ih mnogo. Uspjeli smo doći do naših do Šarića kuća. Umalo nas nisu ubili, jer su mislili da su muslimani. Istovremeno kod Šarića kuća sreo sam oca i majku. Suze su mi tekle.

Kasnije smo svi skupa po povlačenju naše vojske izbjegli u Novi Travnik. U Novom Travniku su mi pričali: Anđa Lauš (rođena 1975. godine) i njen brat Tihomir Lauš (rođen 1967. godine) kako su Muslimani ubili njihova oca Ivicu Lauš (rođen 1934. godine), na kućnom pragu i njihovu trojicu braće:

Drago (rođen 1958. godine, otac 5-6 maloljetne djece)

Miro (rođen 1973. godine)

Fabo (rođen 1961. godine, otac 4-5 maloljetne djece)

Dragu su navodno, zaklali, a ostali dvojicu streljali, pošto su ih uhitili kada su nosili svoju staru babu.

Ovaj iskaz dajem dobrovoljno i sa potpunom istinom. Molim da se objavi tako da meni ne stvori neugodnosti.

27. studenog 1993.

Iskaz dao:

Kazimir Matković

Iskaz zapisao:

Dragan Kyasina

-1-

drugi izvori / šifra iskaza: tr003

PREZIME:	[REDACTED]
IME, IME OCA:	[REDACTED]
GODINA ROĐENJA:	1963.
MJESTO ROĐENJA:	Travnik
PREBIVALIŠTE:	Travnik
PRIVREMENI BORAVAK:	KBC - Split
STRUČNA SPREMA:	VSS
ZANIMANJE:	drvoprerađivač
BROJ TELEFONA:	058/ 515 - 055
BRAČNO STANJE:	oženjen
DRŽAVLJANSTVO:	Republika Hrvatska
NACIONALNOST:	Hrvat

Napomena: materijal preuzet od HIC - FPB Split

Dajem sljedeći

ISKAZ

Pripadnik sam vojne policije Travnik. Po svojoj službenoj dužnosti bio sam na uviđaju u selu Miletići u općini Travnik, koje je bilo naseljeno isključivo hrvatskim pučanstvom. Ovi mlađi stanovnici napustili su selo oko 15. travnja.

U selu je ostalo samo 8 muškaraca, svi iznad 60 godina. Jedan od tih staraca je oko 17.04.1993. ipak pobjegao iz sela i dojavio o zločinu nad preostalim stanovnicima sela.

Pet vojnih policajaca, među njima i ja, koji su ranije pripadali vojnoj policiji iz Travnika (Travnik smo morali napustiti na Uskrs zbog napada muslimanskih naga i Mudžahedina na objekt gdje je bila smještena vojna policija).

U Miletićima smo našli 6 mrtvih masakriranih osoba, staraca koji nisu htjeli napustiti selo. Trojici su bile odsječene glave, vjerojatno mačom, a tim da je jednom u prsni koš bio zaboden križ, vjerojatno skinut sa zida kuće u kojoj je stanovao. Dvojici od njih šestoro bile su mu odječene tuke i noge, a šestom je na prsnom košu nožem ucrtan polumjesec i zvijezda.

Ovi mrtvi nađeni su u njihovim kućama, a iz kuća je bilo opljačkano sve što je imalo vrijednosti. Osmi od osam staraca koji nisu htjeli napustiti selo nije pronađen.

Selo Miletići nalazi se u muslimanskom okruženju. Oko njega su muslimanska sela: Kehurići (u kome je sjedište mudžahedina), Zagrađe i Jezera. Najbliži srpski položaji su udaljeni preko 30 km. Koliko je meni poznato, selo Miletići nije bilo pod nadzorom UNPROFOR-a.

Od ostalih događanja na Travničkoj bojišnici, potrebno je spomenuti masakr nad 13 zarobljenih pripadnika HVO-a koji su ubijeni u lipnju 1992.

-2-

Na razmjeni sa srpskom stranom dobili smo 13 leševa, koji su se već bili počeli raspadati. U četiri ili pet mrtvaca bila su odječena po dva prsta na svakoj ruci, što su četnici često činili da bi istakli svoj znak "tri prsta". Svi su bili ubijeni udarcima tupim predmetima po glavi, a jedan leš je bio spaljen.

Zadnjih nekoliko dana pred ranjavanje (ranjen sam 26. travnja 1993. u Busovači) bio sam u Busovači, koje je svakodnevno bila žestoko napadana topništvom i pješadijskim naoružanjem.

U Splitu 23. svibnja 1993.

Iskaz dao:

Niko Perić

Iskaz zapisao:

Anita Jakovčević (FPB Split)

(40)

REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA
HRVATSKA ZAJEDNICA HERCEG-BOSNA
ODJEL UNUTARNJIH POSLOVA
POLICIJSKA UPRAVA TRAVNIK
POLICIJSKA STANICA
BUSOVAČA

Broj: 03-9/4-235- 62 /93.
Dana: 21.06.1993. godine

GOSPODIN : MARTINKO KOZINA sin Zelje i majke Ivke, rođen 08.12.1970. godine u selu Cukle, općina Travnik, sada privremeno nastanjen u općini Busovača, Luka, u svezi pogibije Frane Pavlović, Tihomira Pavlović, Vlade Pavlović, Stipe Pavlović i Ante Petrović dao je sljedeću

I Z J A V U

"U utorak 27.04.1993. godine u selu Grahovčici u groblju, vidio sam leševe ubijenih vojnika i to: Frano Pavlović, Tihomir Pavlović, Vlado Pavlović, Stipo Pavlović i Anto Petrović. Znajući šta se desilo ponio sam foto-aparat s automatskom izradom slika. Svakog od njih sam pojedinačno fotografisao te sam im otprilike vidio povrede na tijelu.

Moj ~~st~~ Frano Pavlović je imao 7-8 rana od metka po tijelu, zatim je imao ubod noža, tj. ranu od noža u predjelu srca, te u predjelu vrata. Desno oko mu je bilo izvadjeno, a lijeva strana glave rasječena nekim tupim predmetom. Po ožiljcima na rukama vidi se da su mu ruke bile vezane na leđjima. Pored toga po nogama je imao dosta rana.

Tihomir Pavlović rođen 1974. godine pripadnik je Brigade "Jure Frankopan". Tihomir je pripadao sekti "subotara" po čijem učenju i vjerovanju zabranjeno je nositi oružje, te imenovani imajući ta uvjerenja nije uzimao pušku. Tihomir je imao polomljene ruke, zatim 2 rane na glavi tj. bradi, te vidljivi tragovi krvi na stomaku pa se pretpostavlja da je najvjerojatnije osunečen. Vidi se da je dugo mučen jer ima dosta malih sitnih povreda a pored toga ima i zubi izbijenih.

Vlado Pavlović rođen 1974. godine, pripadnik Brigade "Jure Frankopan" a također pripadnik je sekte "subotara" te ni on nije nosio puške. Imao je 7 rana od metka po rukama, ruke su mu polomljene, desna strana obraza razrezana nožem. Pored toga imao je otkopčane hlače i krvi po stomaku te je najvjerojatnije osunečen. Vidljivi su i drugi tragovi po tijelu.

Anto Petrović, star oko 60 godina, imao je veliku ranu od noža na vratu. Pored toga imao je i drugih rana po tijelu ali ja nisam puno gledao. Primjetio sam da mu je glava bila krvava.

Stipo Pavlović, star oko 60 godina, glava totalno razmrskana, a kasnije sam čuo da su mu televizorom razbijali glavu. Ostali dijelovi tijela krvavi i vidi se da je dugo patio i da je mučen dugo dok nije umro.

Svi stradali su slikani i slike se nalaze kod Pere Kurajice. Koliko ja zna i koliko sam čuo između ostalih zločine su činili "Strumpfovi" i "Mudžahedini" pod vodstvom nekog Ramadanija. Naziv "Strumpfovi" su nazivi za 3 brata Šehića i to: Kasim i Amir Šehić te još jedan kome ja ne znam ime.

Božo Pavlović rođen negdje oko 1960. godine stanovao u Miletićima je prvi našao leševe i o tijeku događaja najbolje zna. To je sve što imam izjaviti u svezi ovoga, izjavu sam slušao u diktatu,

- 2 -

smatram je svojom te je kao takvu i vlastoručno potpisujem."

IZJAVU DAO:

~~Marinko Kozina~~

Kozina Marinka

IZJAVU UZEO:

~~Drago Kozina~~

